

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4156/2022
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Драгане Маринковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владица Јовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна пошта 6090 Крушевац, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1642/21 од 01.10.2021. године, на седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1642/21 од 01.10.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1642/21 од 01.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 219/20 од 09.03.2021. године усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу 250.000,00 динара укупно, од чега по 100.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и страха и 50.000,00 динара на име душевних болова због умањења животне активности (став први изреке) и да му накнади трошкове поступка од 82.200,00 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1642/21 од 01.10.2021. године наведена првостепена пресуда је потврђена за накнаду штете за физичке болове и страх са каматом (став први изреке), а укинута у преосталом делу става првог изреке за накнаду штете за душевне болове због умањења животне активности, заједно са решењем о трошковима поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној (посебна ревизија) применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од

општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада нематеријалне штете коју је тужилац, као професионално војно лице код тужене, претрпео повређивањем током планиране и обавезне физичке активности у оквиру редовног радног времена. Тужбени захтев је усвојен, с обзиром да је тужена објективно одговорна, као организатор опасне делатности, без обзира на кривицу у смислу одредаба чл. 154. став 2, 173, 174. и 177. Закона о облигационим односима и члана 35. Закона о безбедности и здрављу на раду, којим је прописано да сигурност на раду подразумева не само обавезу послодавца да обезбеди одговарајуће мере заштите на раду, већ и обавезу запосленог да примењује прописане мере за безбедан рад, при чему је тужилац предузео све мере заштите на раду обављајући планирану и обавезну физичку активност у одговарајућој опреми и на примерен начин, због чега није било услова за примену члана 192. ЗОО.

Наводи ревизије не указују на питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, због чега би била оправдано дозволити изузетну ревизију, већ су они везани за конкретну чињеничну подлогу и решавање спорног односа странака. Образложење побијане пресуде за одлуку о усвајању тужбеног захтева не одступа од одлука нижестепених судова и ревизијског суда у тумачењу и примени материјалног права, тако да не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права. Одлука на коју се ревидент позива (Рев2 2314/2019 од 23.09.2020. године) није потврда неуједначене судске праксе, јер је у конкретном случају, за разлику од случаја на који ревидент указује, разјашњено и утврђено да је активност током које је повређен тужилац била планирана и обавезна у оквиру редовног радног времена. С обзиром на изложено, одлучено је као у првом ставу изреке, применом члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, према члану 441. ЗПП. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници из радног односа је поднета 03.06.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 200.000,00 динара, те она очигледно не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, због чега је изјављена ревизија тужене одбачена као недозвољена ставом другим изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић